

Najväčší ničitelia Cirkvi v Nemecku – predvoj Revolúcie

Paweł Chmielewski

29. októbra 2022 ✝ Cirkev

Katolícka Cirkev v Nemecku sa neustále rúti dolu svahom k heréze. Na synodálnom zhromaždení v septembri väčšina episkopátu podporila radikálne revolučné požiadavky, vrátane preformulovania morálneho učenia tak, aby akceptovalo požiadavky ideológie LGBT. Už predtým dochádzalo v krajine k mnohým iným excesom, napríklad k zavedeniu prijímania pre protestantov. Zničenie katolicizmu podporujú mnohí hierarchovia, ale prím má pár osôb.

Ilustračný obrázok, zdroj: youtube.com

V tomto texte predstavím biskupov, ktorí podľa môjho názoru najviac ovplyvnili revolučný proces na Odre. Nepredkladám ich názory, pretože je to zbytočné. Aj keď sa jednotliví hierarchovia v niektorých detailoch líšia, v zásade všetci podporujú odmietnutie sexuálnej morálky, LGBT, zrušenie povinného celibátu, kňazstvo žien a demokratizáciu autority v Cirkvi. Ak sa zdá, že v niektorej z týchto tém sa postupuje pomalšie ako v ostatných, treba to pripísať „špirálovej stratégii“, tzn. zámernému obchádzaniu cieľa, aby nevyvolal príliš ostré reakcie. Tu sú teda profily tých, bez ktorých by synodálna cesta nemala svoju výbušnú dynamiku.

Hlava nemeckej revolúcie, kardinál Marx

Vedúcou osobnosťou nemeckej revolúcie je kardinál Reinhard Marx, arcibiskup Mníchova a Freisingu. Má 69 rokov a všetko nasvedčuje tomu, že mu nechýba chuť ešte dlho pracovať pre Revolúciu.

Purpurát sa teší pápežovej dôvere. Od roku 2013 je členom elitnej Rady kardinálov, ktorá radí Svätému Otcovi pri reforme Rímskej kúrie. Minulý rok podal Františkovi rezignáciu. Týkala sa obvinení z chýb v prípade sexuálneho zneužívania maloletých kňazmi. Marx ešte ako biskup v Trevíri nesprávne viedol jeden prípad. Pápež však rezignáciu odmietol prijať a požiadal kardinála, aby pokračoval vo svojej misii.

Kardinálovi poslal veľmi srdečný list, ktorý bol zverejnený.

Kard. Reinhard Marx, arcibiskup Mníchova a Freisingu

zdroj: wikimedia commons

V roku 2017 nemecký episkopát pod vedením kardinála Marxa zaviedol sväté prijímanie pre rozvedených v nových zväzkoch (s výnimkou niekoľkých diecéz). O rok neskôr, opäť pod jeho vedením, bol prijatý neformálny dokument, ktorý legalizoval podávanie Eucharistie niektorým protestantom. Vatikán bol spočiatku voči tejto myšlienke skeptický, ale po Marxovej osobnej intervencii u pápeža získala súhlas Svätého Otca.

Marx v roku 2020 uvoľnil miesto biskupovi Georgovi Bätzingovi ako predsedovi episkopátu. Toto rozhodnutie bolo prekvapujúce, pretože všetci očakávali, že kardinál bude slúžiť aj druhé funkčné obdobie. Je možné, že toto rozhodnutie ovplyvnila kauza sexuálneho zneužívania – Marx vedel, že dôjde k obvineniam zo zneužívania a radšej zišiel zo svetníka. Ďalším vysvetlením jeho rozhodnutia je, že sa chcel viac angažovať v univerzálnej Cirkvi. Hoci Marx nedostal od Františka nijaký post, nemusí ísť o oficiálne úlohy. Už počas amazonskej synody mal kardinál významnú neformálnu úlohu pri príprave zhromaždenia, keď sa zúčastňoval na uzavretých stretnutiach a konferenciách biskupov z Latinskej Ameriky a Európy. Teraz môže zohrávať podobnú úlohu v synodalite.

Cirkev za Odrou *de facto* stále riadi mníchovský metropolita. Na synodálnom zhromaždení v septembri sa správal ako všetci biskupi v krajine. Nikto to nespochybnil, dokonca ani biskup Bätzing. Prvé hlasovanie na zhromaždení skončilo pre progresívcov zle – chýbalo iba niekoľko hlasov biskupov, aby bol presadený dokument o transgenderizme. Potom sa slova ujal Marx – neskrývajúci svoj hnev, karhal biskupov za neposlušnosť a príliš malú „synodálnosť“; oznámil, že už sa nesmie opakovať žiadna podobná nehoda, pretože synodálna cesta musí ísť vpred. A to sa skutočne stalo: po Marxovom pokarhaní už všetky nasledujúce hlasovania prebiehali podľa plánu.

Reinhard Marx by mohol byť jednou z kľúčových postáv nadchádzajúceho konkláve. Samozrejme, nejde o jeho šance na pápežský stolec, ktoré sú vzhľadom na jeho radikalizmus dosť malé. Kardinál je však faktickým vodcom jednej z najbohatších cirkví na svete a ako jeden z architektov reformy Rímskej kúrie pozná Vatikán veľmi dobre. Je tiež autorom viacerých kníh, ktoré sú dôležité z hľadiska katolíckeho ekonomického myslenia. To všetko znamená, že môže mať obrovský vplyv na vytváranie frakcií a získavanie podpory pre kandidáta progresívneho krídla.

Muž pre Latinskú Ameriku, Franz-Josef Overbeck

Druhým biskupom z Nemecka, ktorý má kľúčový význam pre priebeh Revolúcie, je 58-ročný Franz-Josef Overbeck, ordinár v Essene. Hierarcha za svoje postavenie nevďačí diecéze, ktorej predsedá, ale svojej úlohe

v nemeckom biskupskom podvýbore pre Latinskú Ameriku. V rámci tohto podvýboru biskup Overbeck riadi činnosť charitatívnej organizácie *Adveniat*, ktorá podporuje latinskoamerickú cirkev veľkými finančnými prostriedkami.

Biskup Franz-Josef Overbeck, ordinár v Essene

zdroj: wikimedia commons

Podpora samozrejme nie je zadarmo: cena, ktorú musia juhoamerickí katolíci zaplatiť, je akceptovanie vplyvu nemeckej progresívnej teológie a vnútrocirkevnej politickej agendy. Mimochodom, túto cenu platia dobrovoľne, pretože v Latinskej Amerike má veľmi veľa biskupov nemecký alebo rakúsky pôvod a hierarchovia s latinskoamerickými koreňmi sa zasa nezriedka prikláňajú k súčasnej teológii oslobodenia, ktorá má svoje korene v nemeckom teologickom myslení. Overbeck je totiž ako osoba zodpovedná za *Adveniat* de facto jedným z koordinátorov revolučnej spolupráce medzi Nemeckom a Latinskou Amerikou. Zohral významnú úlohu pred amazonskou synodou, ktorá mala okrem iného slúžiť na zrušenie celibátu, čo sa, ako vieme, nepodarilo vďaka Benediktovi XVI. Dnes má biskup Overbeck významnú úlohu aj na synodálnej ceste.

Dôkazom dôvery, ktorú k nemu majú progresívcia, je, že bol postavený na čelo fóra Synodálnej cesty, ktoré pracuje na kľúčovej téme rozdelenia moci pre budúcnosť Cirkvi. Biskup Overbeck sa stará o to, aby sa v Nemecku prerušilo spojenie medzi sviatosťou svätenia a výkonom moci v Cirkvi, aby mohla prevládnuť skutočná cirkevná demokracia...

Nenápadný propagátor ženského kňazstva - Franz-Josef Bode

Ďalšou kľúčovou postavou Revolúcie v Nemecku je 71-ročný biskup Franz-Josef Bode z Osnabrücku. Tento hierarcha bez charizmy už roky dôsledne posúva Cirkev v krajine progresívnym smerom: počas pôsobenia kardinála Marxa bol podpredsedom nemeckého episkopátu, rovnakú funkciu zastáva aj počas pôsobenia biskupa Bätzinga. V tejto funkcii je aj podpredsedom celej Synodálnej cesty; okrem toho vedie prácu synodálneho fóra, ktoré vypracovalo požiadavku zavedenia kňazskej vysviacky žien.

Biskup Franz-Josef Bode z Osnabrücku

zdroj: wikimedia commons

Biskup Bode sa tiež stará o udržiavanie dobrých vzťahov medzi episkopátom a podvratnými feministickými organizáciami. Hierarcha sa v priebehu rokov snažil zabezpečiť, aby nemecká revolúcia nebola príliš výrazná a dotieravá, aby nevyvolávala protesty. Minulý rok prirovnal svoju navrhovanú stratégiu k špirále – neustále sa posúva vpred, ale okľukou, bez toho, aby vyvolala „čelnú zrážku“ s oponentmi.

Berlínsky priateľ LGBT Heiner Koch

Ďalšou hybnou silou protestantizácie Cirkvi v Nemecku je berlínsky arcibiskup Heiner Koch. V roku 2020 pod jeho záštitou skupina biskupov v mene celého episkopátu oznámila, že katolícka Cirkev v krajine uznáva, že homosexualita je normálna, a preto je potrebné dôsledne preformulovať cirkevné učenie o tejto téme. Arcibiskup sa ospravedlnil pederastom za „diskrimináciu“ zo strany Cirkvi; pravidelne tiež vystupuje proti ich „vylúčeniu“. Vzhľadom na význam svojej diecézy je jedným z najcitovanejších nemeckých biskupov v médiách – najmä v súvislosti s ideológiou LGBT.

Berlínsky arcibiskup Heiner Koch

zdroj: wikimedia commons / Martin_Rulsch

Arcibiskupa Kocha do nemeckého hlavného mesta vsadil pápež František v roku 2015. Okrem podpory sexuálnej revolúcie sa hierarcha intenzívne angažuje aj v ekumenickom „dialógu“, teda v stieraní rozdielov medzi katolicizmom a protestantizmom.

Homorevolúcia... na obranu detí? Stephan Ackermann a Helmut Dieser

Nemožno opomenúť ani biskupa Stephana Ackermanna, ktorý je od roku 2009 biskupom v Trevíre. 59-ročný hierarcha spravuje akúsi „experimentálnu“ diecézu. V Trevíri sa už v rokoch 2013 až 2016 konala diecézna

synoda, z ktorej vzišlo viacero „progresívnych“ podnetov, ktoré sa postupne realizovali, napríklad pokiaľ ide o prenesenie faktickej moci vo farnostiach do rúk laikov.

Trevírsky biskup Stephan Ackermann

zdroj: wikimedia commons / Raimond Spekking/CC BY-SA 4.0

Mons. Ackermann bol 12 rokov aj nemeckým biskupským delegátom pre sexuálne zneužívanie, čo mu dalo veľký vplyv na formovanie revolučného procesu: práve otázka sexuálneho zneužívania mladistvých je oficiálnou príčinou synodálnej cesty a štartovacím bodom celej Revolúcie v Cirkvi za Odrou.

Pred niekoľkými dňami biskup Ackermann odovzdal svoju funkciu ordinárovi z Aachenu Helmutovi Dieserovi. Tento hierarcha je biskupom iba šesť rokov, ale teší sa dôvere kardinála Marxa. Práve jemu bol zverený dohľad nad prácou fóra Synodálnej cesty, ktoré pripravilo dokumenty snažiace sa zmeniť učenie o sexualite.

Biskup Helmut Dieser

zdroj: wikimedia commons

Keď dokument na poslednom synodálnom zhromaždení prepadol, M. Dieser to nevedel pochopiť: šokovaný povedal, že je nepochopiteľné, že existujú biskupi, ktorí nesúhlasia s transgenderizmom, pretože „*sme predsa v 21. storočí*“.

Správca „konkurznej podstaty“, biskup Bätzing

Na záver nemožno nespomenúť predsedu biskupského úradu, 61-ročného biskupa Georga Bätzinga. Tohto extrémneho revolucionára umiestnil do Limburskej diecézy pápež František v roku 2016. Faktom je, že v tom čase ešte nebol známy svojimi progresívnymi postojmi: svätí ho kardinál Rainer Maria Woelki, kolínsky

arcibiskup, jeden z konzervatívnejších hierarchov v krajine. Bätzing sa však čoskoro jasne vyslovil za protestantizáciu Cirkvi a v roku 2020 ho biskupi ako nového predsedu episkopátu poverili úlohou koordinovať tento proces. Biskup Bätzing túto misiu vykonával veľmi verne, pričom si vybudoval mimoriadne úzke vzťahy s propotrátovým Ústredným výborom nemeckých katolíkov.

Biskup Georg Bätzing

zdroj: wikimedia commons

Iná vec je hodnotiť účinnosť jeho krokov z hľadiska samotnej Revolúcie. Synodálna cesta pod Bätzingovým vedením vyvolala kritiku biskupov v niektorých častiach Rímskej kúrie i vo viacerých krajinách vrátane Poľska; hierarchovi sa nepodarilo presadiť na zhromaždení v septembri tohto roku transgenderový dokument. Zdá sa, že sa odklonil od špirálovej stratégie, ktorú navrhoval M. Bode, s výsledkami, ktoré predpovedal. Nakoniec sa však ozajstná užitočnosť Mons. Bätzinga pre dielo ničenia Cirkvi v Nemecku a vo svete ukáže budúci rok, keď sa uskutoční Synoda o synodalite. Jeho predchodca kardinál Marx mohol v roku 2016 oslavovať, keď dosiahol, že pápež prijal posynodálnu exhortáciu *Amoris laetitia*. Čas ukáže, či pán Bätzing zopakuje svoj „úspech“.

Tiché zázemie

Ak by sme sa len zbežne zmienili o magdeburskom biskupovi Gerhardovi Feigeovi, ktorý je jedným z hlavných propagátorov interkomúnie s protestantmi, alebo o biskupovi Gebhardovi Fürstovi, ordinárovi Rottenburgu-Stuttgartu, materskej diecézy nemeckých cirkevných revolucionárov; zdá sa, že obaja z celého srdca podporujú napredovanie Revolúcie. Treba však pripomenúť, že hoci vyššie spomenutí hierarchovia riadia celý proces a udávajú tón, ich práca by nebola možná bez celého radu mlčiach a poslušných biskupov, ktorí nahlas nevyjadrujú svoje vlastné stanovisko, ale v kritických chvíľach jednoducho robia to, čo od nich kardinál Marx a spol. očakáva, ako sa to stalo na synodálnom zhromaždení v septembri 2022.

Biskupi, ktorí nesúhlasili s dokumentom o transgendere, pokorne akceptovali ďalšie dokumenty o požehnávaní homosexuálnych zväzkov, kňazstve žien alebo zrušení štruktúry apoštolskej autority v Cirkvi.

Žiaľ, takýchto biskupov je v Nemecku drvivá väčšina. Hfстке, ktorá sa stavia proti heretickému kurzu, sa bude venovať druhá časť tohto textu.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/najvacsi-nicitelia-cirkvi-v-nemecku-predvoj-revolucie/>